

Juridisch bulletin

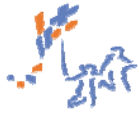

Rechtspraak 2011

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	5
2.1	Arrest Grondwettelijk Hof van 5 mei 2011 (Artikel 70ter KBW – Kind geplaatst in pleeggezin - Forfaitaire bijslag – Intrekking – Geen beroepsmogelijkheid voor ouder die wel nog contact onderhoudt met kind – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	6
4	<i>Arbeidshoven</i>	7
4.1	Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 3 september 2009 (Artikel 73quater van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders – Adoptiepremie – Kafala)	7
4.2	Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 24 februari 2010 (Medisch onderzoek – Respecteren van het contradictoire karakter)	8
4.3	Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 4 april 2011 (Artikel 60 KBW – Samenloop verschillende stelsels – Verblijf van het kind)	8
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	10
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 6 oktober 2009 (Artikel 62, § 3, KBW - Kind dat onderwijs volgt - Recht op kinderbijslag tot 25 jaar)	10
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 15 december 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag – Art. 1, lid 7, wet van 20 juli 1971 – Vreemdeling/vaderlandsloze – Regelmatig verblijf)	10
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 18 december 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag – Art. 1 van de wet van 20 juli 1971 – Het kind hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste hebben)	11
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 5 februari 2010 (Handvest van de Sociaal Verzekerde – Artikel 20 – Begin van de looptijd van de interest)	11
5.5	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 3 maart 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde - Artikel 17 - Niet terugvorderen van onverschuldigde bedragen wegens een fout van het fonds)	12
5.6	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 4 maart 2010 (Artikel 3, eerste lid van het Handvest van de sociaal verzekerde – Informeringsplicht)	12
5.7	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 30 maart 2010 (Gewaarborgde gezinsbijslag – Buitenlandse ouders – Belgisch kind – Verlies van de Belgische nationaliteit)	13
5.8	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Doornik van 28 juni 2010 (Artikel 120bis, derde lid, KBW - Vergissing en fout van het kinderbijslagfonds - Geen terugbetaling van het onverschuldigd bedrag)	13
5.9	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 29 juni 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde (HVS) – Artikelen 3 en 7 – Informatieplicht – Kennisgeving aan de persoon aan wie een voorlopig bewindvoerder toegewezen is – Fout)	15
5.10	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 21 september 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde – Artikelen 3, 4, 9 en 10 – Tekortkomingen van het fonds – Schadevergoeding)	16

5.11	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 21 september 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde - Artikel 17, tweede lid - Fout van het fonds - Niet terugvorderen van onverschuldigde bedragen)	16
5.12	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 13 oktober 2010 (Recht op gewaarborgde gezinsbijslag – rechthebbende van vreemde nationaliteit – een Belgisch kind en de andere met vreemde nationaliteit – voorwaarde van duur van verblijf in België – voldoende band met België van de rechthebbende)	17
5.13	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 26 november 2010 (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende niet retroactief – Belang van het kind – Akkoord van de moeder)	19
5.14	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 22 december 2010 (Artikel 60, §1, KBW – Samenloop met uitkeringen van dezelfde aard bij toepassing van buitenlandse wets- of reglementsbepalingen – KOT (kinderopvangtoeslag)	19
5.15	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Leuven van 1 februari 2011 (Artikel 56bis, §2, KBW – Verlies recht verhoogde wezenbijslag – Nieuw huwelijk)	21
5.16	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 23 februari 2011 (Artikel 9, § 2, van het Koninklijk Besluit van 10 augustus 2005 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder kinderbijslag wordt verleend ten behoeve van het kind dat onderwijs volgt of een vorming doorloopt – laattijdige inschrijving- overmacht)	21
5.17	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 2 mei 2011 (Artikel 62, §3, KBW – Deeltijds onderwijs – Artikel 3 Handvest van de Sociaal verzekerde – Informatieplicht van kinderbijslaginstelling)	22
5.18	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Turnhout van 17 juni 2011 (Artikel 60, §1, KBW – Samenloop met uitkeringen van dezelfde aard bij toepassing van buitenlandse wets- of reglementsbepalingen – KOT (kinderopvangtoeslag)	23
5.19	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 17 oktober 2011 (Artikel 51 KBW – Artikel 60 KBW – Vader is rechthebbende – Verandering van naam van de kinderen heeft geen invloed op de afstamming)	24
6	Andere	25

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

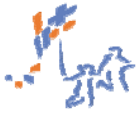
2 Grondwettelijk Hof

2.1 Arrest Grondwettelijk Hof van 5 mei 2011 (Artikel 70ter KBW – Kind geplaatst in pleeggezin - Forfaitaire bijslag – Intrekking – Geen beroepsmogelijkheid voor ouder die wel nog contact onderhoudt met kind – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

In deze zaak aanhangig voor de Arbeidsrechtbank van Brugge, werd het Grondwettelijk Hof verzocht zich uit te spreken over de grondwettelijkheid van artikel 70ter KBW en dit op twee punten. In de **eerste plaats** waar dit artikel, gelet op het wettig doel ervan, het recht op een aanvullende forfaitaire bijslag enkel toekent aan de ouder die de hoedanigheid heeft van bijslagtrekkende onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel van het kind, terwijl de andere ouder die deze hoedanigheid niet heeft, maar wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet (d.w.z. regelmatig contact hebben met het geplaatste kind), geen recht heeft op die bijslag. In de **tweede plaats** waar het kwestieuze artikel de ouder die geen bijslagtrekkende was onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel van het kind, doch wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet (d.w.z. regelmatig contact hebben met het geplaatste kind) in de wettelijke onmogelijkheid stelt de arbeidsrechtbank te vragen hem/haar als bijslagtrekkende van de aanvullende forfaitaire bijslag aan te duiden in het belang van het kind, inzonderheid wanneer de forfaitaire bijslag aan de initiële bijslagtrekkende werd ontnomen.

Met zijn arrest van 5 mei 2011 oordeelde het Hof dat artikel 70ter KBW waarbij het bepaalt dat de forfaitaire bijslag enkel toekomt aan de persoon die de hoedanigheid heeft van ‘bijslagtrekkende onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel van het kind’ de **artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt**. De beslissing van de wetgever om de forfaitaire bijslag uit te betalen aan de laatste bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag hangt volgens het Hof nauw samen met het wettelijk systeem van kinderbijslag. Hierbij kon de wetgever ervan uitgaan dat die bijslag in regel ten goede zou komen aan het ganse gezin.

Het Hof is echter van oordeel dat artikel 70ter KBW wel **ongrondwettelijk** is in zoverre het de niet-bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag niet mogelijk maakt om bij de arbeidsrechtbank een vordering in te stellen voor het verkrijgen van die bijslag, inzonderheid wanneer de forfaitaire bijslag aan de initiële bijslagtrekkende werd ontnomen.

3 Hof van Cassatie

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 3 september 2009 (Artikel 73quater van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders – Adoptiepremie – Kafala)

[Justel 20090903-10](#)

Op 25 juli 2006 verkreeg een koppel van Belgische nationaliteit en gedomicilieerd in België in Marokko de “kafala” over een kind van Marokkaanse nationaliteit, waarbij de echtgenote bovendien werd aangewezen als “datieve voogd” van het kind dat verbleef in Marokko bij het verlijden van de akte.

Op 27 november 2007 verkregen de ouders, die een aanvraag om kinderbijslag hadden ingediend voor het kind dat dan officieel deel uitmaakte van hun gezin, dit voordeel. Zij dienden op 18 januari 2008 een aanvraag in om een adoptiepremie.

Op 24 januari 2008 betekende de RKW de weigering van de adoptiepremie op basis van artikel 73 quater van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, en meer bepaald van de voorwaarden van deze bepalingen, waaraan de kafala niet beantwoordde.

Naar aanleiding van het verzoekschrift dat de betrokkenen indienden, oordeelde de Arbeidsrechtbank van Bergen op 9 september 2008 dat het beroep gegrond was, en vonniste dat er recht was op een adoptiepremie voor het kind.

De RKW tekende beroep aan tegen dit vonnis en verzocht om de bevestiging van de oorspronkelijke administratieve akte, namelijk de weigering van een adoptiepremie voor het kind door de beslissing betekend op 24 januari 2008.

Het begrip kafala van het Marokkaans recht kan niet worden gelijkgesteld met een adoptieakte.

Het situeert zich op een ander niveau dan adoptie en kan niet vergeleken worden met een officiële pleegvoogdij of een tenlasteneming van het kind, een feitelijke situatie die het gezin overigens toeliet om kinderbijslag te ontvangen in België.

Men kan dit niet gelijkstellen met gewone of volle adoptie, want in beide gevallen ontstaat er een band tussen de adoptant en de geadopteerde, wat niet het geval is bij de kafala.

De kafala is een verbintenis om vrijwillig het onderhoud, de opvoeding en de bescherming van een als “verlaten” beschouwd minderjarig kind op zich te nemen, net zoals een ouder dat voor zijn kind zou doen, zonder dat er enige band van verwantschap ontstaat.

Het is een instelling die verwant is aan een vorm van overdracht van het ouderlijk gezag, en die niet overeenkomt adoptie, zelfs niet met gewone adoptie.

Artikel 73quater, §1, 1°, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van 19 december 1939 laat de toekenning van een adoptiepremie echter afhangen van de ondertekening van een adoptieakte.

Het Arbeidshof van Bergen herstelde de oorspronkelijke administratieve akte in al zijn bepalingen.

Het bevestigt in een later arrest van 10 december 2009 dat het beroep goed gegrond was.

4.2 Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 24 februari 2010 (Medisch onderzoek – Respecteren van het contradictoire karakter)

[Onuitgegeven](#)

In deze zaak verweet de oorspronkelijke verzoekster de gerechtelijke expert dat hij tijdens de expertisevergadering haar en haar zoon de vergadering had doen verlaten en hen had laten wachten in de wachtzaal terwijl de expert ongeveer twintig minuten lang sprak met de hoofddarts van de FOD Sociale Zekerheid over het kind.

Een op tegenspraak gewezen vonnis van 7 juli 2008 van de Arbeidsrechtbank van Nijvel had het expertiseverslag verworpen omdat het contradictoire karakter van de expertise niet nageleefd was en had een nieuwe expert aangewezen.

De RKW tekende beroep aan omdat volgens de instelling de eerste rechter de expertiseprocedure, die gewoonlijk een technische fase tussen artsen omvat waaraan de betrokken persoon niet deelneemt, niet correct ingeschat had. De instelling meent bovendien dat de rechter ten gronde niet aantoonde en ook niet motiveert dat het recht van mevrouw R.M. om gehoord te worden in aanwezigheid van de andere partij of van zijn vertegenwoordiger, geheel of gedeeltelijk geschaad is. Hij voert een arrest aan van het Hof van Cassatie en een vonnis van het Arbeidshof van Bergen waaruit blijkt dat de regels om het contradictoire karakter van het onderzoek te verzekeren, niet gelden op straffe van nietigheid, waaruit volgt dat het niet naleven ervan niet noodzakelijk betekent dat het expertiseverslag nietig is.

Het Hof blijft bij zijn eigen rechtspraak en meent dat de praktijk/gewoonten van de experts veranderd moeten worden en beslist het beroep ongegrond te verklaren en het vonnis a quo te bevestigen.

4.3 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 4 april 2011 (Artikel 60 KBW – Samenloop verschillende stelsels – Verblijf van het kind)

[Onuitgegeven](#)

In de voorliggende zaak zijn de heer M.V. en mevr. E.V.D. gescheiden en oefenden ze gezamenlijk het ouderlijk gezag uit over hun oudste zoon tot op het ogenblik van zijn meerderjarigheid op 9 januari 2009.

Zich baserend op de vaststelling dat het kind sinds augustus 2008 op het adres van de vader is gedomicilieerd, besliste K.43 op 3 november 2009 de uitgekeerde kinderbijslag voor de maanden april 2009 tot augustus 2009 terug te vorderen van de moeder. Volgens het fonds moet het recht op

kinderbijslag vastgesteld worden in overeenstemming met de wettelijke hoofdverblijfplaats van het kind, in dit geval bij de vader. Vermits het ouderlijk gezag eindigt bij de meerderjarigheid van het kind, zijn de bepalingen van artikel 69, § 1, derde lid, KBW niet langer van toepassing wanneer het kind de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Het door het kinderbijslagfonds ingenomen standpunt komt overeen met CO 1356 van 13 maart 2006. Deze bepaalt dat de vaststelling van het recht voor het meerderjarig kind dat voorheen onder het stelsel van co-ouderschap werd opgevoed op de woonplaats van één van zijn ouders op basis van de feitelijke verblijfplaats van het kind gebeurt. Daarbij wordt uitgegaan van het domicilie van het kind in het Rijksregister.

De moeder tekende beroep aan tegen deze beslissing van K.43 bij de Arbeidsrechtbank van Mechelen.

In eerste aanleg oordeelde de Arbeidsrechtbank van Mechelen in zijn vonnis d.d. 28 juni 2010 dat na de beëindiging van het co-ouderschap bij de meerderjarigheid van het kind, de algemene regel moet worden gerespecteerd die stelt dat het kindergeld aan de moeder wordt betaald, tenzij een andere persoon het kind daadwerkelijk opvoedt (art. 69, § 1, 1^e en 2^e lid, KBW). De inschrijving van het kind op de wettelijke hoofdverblijfplaats van de vader toont volgens de rechtbank op zich niet aan dat deze laatste het kind ook daadwerkelijk opvoedt.

Het Arbeidshof te Antwerpen volgt de voormelde redenering niet. Aangezien het kind verblijft en is ingeschreven bij de vader, die zelfstandige is, moet er volgens het hof, gelet op de samenloop van verschillende stelsels, nagegaan worden in welk stelsel het recht op gezinsbijslag wordt geopend. Conform artikel 60, § 3, 1e lid, 3°, a), KBW primeert het recht op kinderbijslag in het stelsel van de zelfstandigen op het recht van een rechthebbende werknemer buiten het gezin wanneer het kind deel uitmaakt van een gezin dat uitsluitend bestaat uit één of meer rechthebbende zelfstandigen.

Aangezien de inschrijving in het Rijksregister het gevolg is van het hebben van zijn hoofdverblijfplaats op dat adres en deze gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid, mag er van uit gegaan worden dat een inschrijving in het Rijksregister het vermoeden creëert dat het kind behoort tot het gezin waar het is ingeschreven in het Rijksregister. Uit deze inschrijving mag volgens het hof minstens worden afgeleid dat het betrokken kind bij zijn vader verbleef, aldaar zijn hoofdverblijfplaats had en dat hij daar in principe ook daadwerkelijk wordt opgevoed.

Aangezien het gezin van de vader, waar het kind in casu verblijft, samengesteld is uit één rechthebbende zelfstandige, dient dus volgens het hof toepassing te worden gemaakt van artikel 60 KBW, dat voorrang geeft aan de regeling van de zelfstandigen. Bijgevolg kan er dus geen toepassing gemaakt worden van artikel 69 KBW, zoals de moeder (daarin gevolgd door de Arbeidsrechtbank Mechelen) ten onrechte stelt.

De moeder toont volgens het hof ook niet aan dat, ondanks de inschrijving in het Rijksregister bij zijn vader, het kind tóch in haar gezin zou verblijven en zij zich bezig houdt met de opvoeding van haar zoon.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 6 oktober 2009** (Artikel 62, § 3, KBW - Kind dat onderwijs volgt - Recht op kinderbijslag tot 25 jaar)

Onuitgegeven

M.P. betwist het einde van het recht op kinderbijslag per 1 maart 2009 voor zijn dochter geboren in februari 1984 terwijl zij nog onderwijs volgt. Hij vindt dat kinderen die 25 jaar worden in de loop van een school-/academiejaar gediscrimineerd worden ten opzichte van kinderen die 25 worden na het einde van het school-/academiejaar en daardoor het hele school-/academiejaar kinderbijslag ontvangen. Volgens eiser zou de kinderbijslag betaald moeten worden tot het einde van het school-/academiejaar dat het kind begon vóór zijn 25e verjaardag.

De rechtbank wijst erop dat de voorwaarde in verband met de leeftijd van het kind bepaald is in artikel 62, § 3, KBW, terwijl de voorwaarde dat een kind onderwijs moet volgen om recht te hebben op kinderbijslag bepaald is in artikel 9 van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005. Volgens de hiërarchie van de normen moet eerst de leeftijdsvoorwaarde vervuld zijn alvorens nagegaan wordt of voldaan is aan de voorwaarde dat het kind onderwijs moet volgen. De leeftijdsgrens, in dit geval 25 jaar, wat een absolute grens is maar voor iedereen gelijk, kan niet genegeerd worden omdat het kind nog onderwijs volgt.

5.2 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 15 december 2009** (Gewaarborgde gezinsbijslag – Art. 1, lid 7, wet van 20 juli 1971 – Vreemdeling/vaderlandsloze – Regelmatig verblijf)

Onuitgegeven

De heer I.B. is bij vonnis van 22 september 2005 van de Rechtbank van eerste aanleg van Nijvel erkend als vaderlandsloze. In februari 2008 verkrijgt hij een verblijfsvergunning. Hij vraagt gewaarborgde gezinsbijslag (GG) aan voor zijn drie kinderen in maart 2008. De GG wordt hem toegekend vanaf 1 februari 2008. De RKW weigert de toekenning van een recht vóór die datum omdat de aanvrager toen niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 dat stelt dat een aanvrager van GG toegang gekregen moet hebben tot België of gemachtigd moet zijn daar te verblijven of zich te vestigen in overeenstemming met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De heer IB vindt dat zijn kinderen gediscrimineerd worden, in strijd met het *Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind*. Verder voert hij de preciaire financiële situatie van zijn gezin aan en ten slotte meent hij dat het discriminerend is van hem te eisen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarde voor de periode vóór 1 februari 2008 omdat hij als vaderlandsloze erkend is bij vonnis van 22 september 2005. Subsidiar vraagt hij dat aan het Grondwettelijk Hof gevraagd wordt of artikel 1, lid 7 van de wet van 20 juli 1971 wel in overeenstemming is met de grondwet aangezien het kinderen van ouders die als staatloze erkend zijn geen recht geeft op GG terwijl kinderen van regelmatig in België verblijvende vreemdelingen dat recht wel hebben.

De rechtbank wijst er eerst en vooral op dat de heer I.B. vreemdeling is en dat hij dus onder de toepassing valt van art. 1, lid 7 van de wet van 20 juli 1971. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de heer I.B. pas op 11 februari 2008 zijn verblijfvergunning kreeg en dat hij dus vóór die datum toegang gekregen had tot België of gemachtigd was daar te verblijven ondanks het feit dat hij als vaderlandloze erkend was. Wat de door eiser aangevoerde financiële moeilijkheden betreft, wijst de rechtbank erop dat dit argument het concept menselijke waardigheid oproept dat binnen de toepassingsfeer van het OCMW valt en niet binnen dat van de RKW. De rechtbank oordeelt ten slotte dat er geen reden is om een vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof aangezien dat al uitspraak heeft gedaan over een identiek geval in zijn arrest van 28 juni 2006, luidende dat artikel 1, lid 7 van de wet van 20 juli 1971 niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Op basis van het voorafgaande verwerpt de rechtbank de eis.

5.3 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 18 december 2009** (Gewaarborgde gezinsbijslag – Art. 1 van de wet van 20 juli 1971 – Het kind hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste hebben)

[Onuitgegeven](#)

Mevrouw A.C. verblijft in België en ontvangt gewaarborgde gezinsbijslag voor haar dochter met wie ze beweert samen te wonen. Maar het kind blijkt in werkelijkheid in Frankrijk te wonen bij haar vader en alleen in de vakanties en twee weekends per maand bij haar moeder te komen. De vader ontvangt voor het kind al ononderbroken sinds 1998 kindergeld van de Franse staat.

De RKW leidt uit die situatie af dat het kind niet hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste is van mevrouw A.C. en beslist daarom het ten onrechte aan haar betaalde terug te vorderen.

De rechtbank bevestigt de administratieve beslissing omdat de RKW voldoende tegenbewijs levert voor de bewering van mevrouw A.C. dat ze haar kind ten laste zou hebben.

5.4 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 5 februari 2010** (Handvest van de Sociaal Verzekerde – Artikel 20 – Begin van de looptijd van de interest)

[Onuitgegeven](#)

De Arbeidsrechtbank van Brussel moest uitspraak doen over het begin van de looptijd van de op achterstallige kinderbijslag verschuldigde interest. De sociaal verzekerde is van oordeel dat hij recht heeft op wettelijke en gerechtelijke interest vanaf de eisbaarheidsdatum van elke maandelijkse kinderbijslag tot de volledige betaling van de kinderbijslag over de periode van 1 april 1992 tot 28 februari 1995, zijnde 4.724,62 euro, betaald op 9 juli 2009.

De rechtbank wijst er eerst op dat het Handvest van de Sociaal Verzekerde van kracht geworden is op 1 januari 1997 en vonnist dan dat de interest, ook al zijn ze van rechtswege verschuldigd, niet kunnen beginnen te lopen van vóór de aanvraag om kinderbijslag bij het kinderbijslagfonds. In dit geval dateert

die aanvraag van 5 februari 2008, de datum waarop mevrouw C. die aanvraag deed ter gelegenheid van een reconventionele eis.

De rechtbank beslist dus het fonds te veroordelen tot de betaling aan mevrouw C. van moratoire interest op de betaalde achterstallige kinderbijslag vanaf 5 februari 2008 tot de datum van betaling van de achterstallen.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 3 maart 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde - Artikel 17 - Niet terugvorderen van onverschuldigde bedragen wegens een fout van het fonds)

[Onuitgegeven](#)

De betwisting heeft betrekking op de terugvordering van sommen die mevrouw H.B. ten onrechte ontving.

Mevrouw H.B. heeft twee kinderen waarvoor ze verhoogde kinderbijslag ontvangt wegens de arbeidsongeschiktheid van haar ex-echtgenoot. Mevrouw H.B. trad opnieuw in het huwelijk op 22 september 2006. Diverse formulieren in het bezit van het fonds getuigen van deze situatie. Men stelt echter vast dat, hoewel deze situatie een beletsel vormt tegen de toekenning van de verhoogde schaal (artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2004), het fonds mevrouw H.B. meedeelde dat ze vanaf mei 2008 recht had op verhoogde kinderbijslag omdat haar ex-echtgenoot langer dan zes maanden ziek was. Het fonds keerde dus ten onrechte verhoogde kinderbijslag uit aan mevrouw H.B. van mei 2008 tot september 2009.

De rechtbank is van mening dat, als een foutieve beslissing genomen wordt zoals in deze zaak, artikel 17 van het Handvest van de sociaal verzekerde moet toegepast worden, en beslist de genomen beslissing nietig te verklaren.

5.6 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 4 maart 2010 (Artikel 3, eerste lid van het Handvest van de sociaal verzekerde – Informeringsplicht)

[Onuitgegeven](#)

De beslissing waarvan sprake werd genomen in beroep tegen het vonnis uitgesproken op 24 maart 2009 door de Arbeidsrechtbank van Brussel dat het fonds Securex veroordeelde tot terugbetaling van de bij de sociaal verzekerde gerecupereerde bedragen.

In deze zaak sloot het rechtgevend kind zijn studies af op 30 juni 2007 en schreef het zich daarna niet in als werkzoekende. Artikel 62 van de Kinderbijslagwet bepaalt echter dat de kinderbijslag wordt toegekend na 18 en tot 25 jaar voor kinderen die onderwijs volgen of, wanneer ze niet meer leerplichtig zijn, ingeschreven zijn als werkzoekende en studies of een leertijd hebben beëindigd. Artikel 12 van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 bepaalt dat de kinderbijslag behouden blijft tot ten laatste 30 september na het beëindigen van een jaar van hogere studies, niet gevolgd door een nieuwe inschrijving.

De rechtbank oordeelde dus dat het recht op kinderbijslag niet meer kon toegekend worden aan het kind vanaf 1 september 2007. De rechtbank stelt echter vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de aandacht van de bijslagtrekkende wel degelijk werd gevestigd op het feit dat het recht op kinderbijslag op het einde van de studies afhangt van de inschrijving van het kind als werkzoekende, en ook op de noodzaak om zich zo snel mogelijk in te schrijven. De rechtbank besluit dan ook dat het fonds onvoldoende informatie verstrekke. De rechtbank meent dat deze schending van artikel 3 van het Handvest van de sociaal verzekerde een fout vormt en een beletsel voor de terugvordering van het onverschuldigde bedrag. De rechtbank beslist dan ook dat het herstel van de wettelijkheid oplegt dat de bij de sociaal verzekerde gerecupereerde bedragen hem integraal moeten worden terugbetaald.

5.7 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 30 maart 2010 (Gewaarborgde gezinsbijslag – Buitenlandse ouders – Belgisch kind – Verlies van de Belgische nationaliteit)

[Onuitgegeven](#)

Mevrouw C.F. wilde via de rechtbank de beslissing van 5 december 2008 van de RKW doen herzien, waarbij haar de gewaarborgde gezinsbijslag geweigerd werd hoewel haar kind de Belgische nationaliteit heeft, omdat zij nog geen 5 jaar in België verblijft (art. 1, lid 6 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag).

Intussen verklaarde het Grondwettelijk Hof met zijn arrest van 25 maart 2009 (62/2009) dat artikel 1, lid 6 van de wet van 20 juli 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt als het toegepast wordt op een buitenlandse aanvrager van wie het kind ten laste de Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft.

Dat arrest had er in principe toe moeten leiden dat mevrouw C.F. gewaarborgde gezinsbijslag kon ontvangen. Men houdt er dan echter geen rekening mee dat haar kind de Belgische nationaliteit verloor op 14 juli 2009 en sindsdien de Marokkaanse nationaliteit heeft.

Steunend op het vermelde arrest en op artikel 8, § 4 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit dat stelt dat "(...) Indien zijn afstamming niet langer blijkt vast te staan voor de leeftijd van achttien jaar (...) kunnen de handelingen die zijn aangegaan toen de afstamming nog vaststond en voor de geldigheid waarvan de staat van Belg vereist was, niet worden betwist enkel en alleen omdat de belanghebbende die nationaliteit niet bezat. Hetzelfde geldt voor de rechten welke zijn verkregen voor die datum", beslist de rechtbank de betwiste beslissing te vernietigen.

5.8 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Doornik van 28 juni 2010 (Artikel 120bis, derde lid, KBW - Vergissing en fout van het kinderbijslagfonds - Geen terugbetaling van het onverschuldigd bedrag)

[Onuitgegeven](#)

De Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers meende kinderbijslag ten onrechte betaald te hebben omdat de voorwaarden op basis van artikel 42 van de samengeordende wetten betreffende de

kinderbijslag voor loonarbeiders niet vervuld waren. De betrokkene woonde namelijk niet meer samen met een partner en diens kind en had dus geen recht meer op een rang 2, maar wel op een rang 1.

De betrokkene had de scheiding gesignaleerd op 20 november 2003 maar de Rijkdienst betaalde toch kinderbijslag van rang 2 in de periode van 1 september 2005 tot 28 februari 2008.

De Rijkdienst leverde in deze periode overigens diverse attesten af die erkenden dat mevrouw wel degelijk de bijslagtrekkende was van de kinderbijslag voor haar zoon.

De terugbetaling van het niet verjaarde onverschuldigde bedrag, namelijk dat van de betalingen verricht na 1 februari 2007 voor in totaal 871,58 EUR, werd gevraagd op 5 maart 2008. Op 17 oktober 2008 tekende mevrouw beroep aan bij de Arbeidsrechtbank. Op die datum had de Rijkdienst al een bedrag van 65,88 EUR ingehouden op de kinderbijslag.

Artikel 120 bis, derde lid van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders bepaalt: “In afwijking van het eerste lid wordt de termijn gebracht op: (...) - een jaar, indien de onverschuldigde betaling voortvloeit uit een juridische of een materiële vergissing van de kinderbijslaginstelling en de per vergissing gecrediteerde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen of niet langer recht had op de uitgekeerde bijslag, geheel of gedeeltelijk.”

De rechtbank is van mening dat het fonds een vergissing beging en baseert zich daarvoor op een arrest van het Hof van Cassatie (Cassatie, derde kamer, 22 mei 2006, AR S050008F, verschenen op juridat.be, ref. F20060522-4 en besproken in het Juridisch Bulletin/Rechtspraak 2006, blz. 8). “..... beslist dat een compensatiekas voor kinderbijslag een zware fout heeft begaan door bij de ouders de schijn te wekken dat de verhoogde bijslag tijdens een periode van verschillende jaren verschuldigd was of behouden bleef, de schade t.g.v. die fout gelijk is aan het bedrag van de ten onrechte verhoogde kinderbijslagen.”

De rechtbank verwijst ook naar vroegere rechtspraak die stelt dat flagrante en herhaaldelijke nalatigheden van het fonds een zware fout vormen die een nadeel kunnen betekenen voor de bijslagtrekkende die gedurende vele jaren misleid werd over het bedrag van de middelen die haar ter beschikking werden gesteld. De rechtbank meent dat dit nadeel overeenstemt met het bedrag dat het fonds wil terugvorderen van de bijslagtrekkende (Arbeidsrechtbank van Luik, zevende kamer, 20 januari 1999, JLMB 99/360), en dat voor het geval dat de kinderbijslaginstelling een fout beging sommige rechtbanken het gemene recht van aansprakelijkheid toepassen (artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek) en in dat geval de vraag om terugvordering van het onverschuldigde bedrag verwerpen (Arbeidshof van Brussel, 29 maart 1990, JJTB, blz. 343; Arbeidsrechtbank van Nijvel, 30 juni 1982, JTT 1984, blz. 166; Arbeidsrechtbank van Brussel, 19 mei 1983, CDS 1983, blz. 526).

De rechtbank oordeelt dan ook dat het fonds een fout beging die tot een nadeel leidde voor de bijslagtrekkende, werkloos en alleen levend met een kind, en dat zij het saldo van het onverschuldigd bedrag niet moet terugbetalen. De rechtbank beslist echter het fonds de sommen die al ingehouden waren tot de datum waarop het verzoekschrift is ingediend niet te doen terugbetalen.

De rechtbank beslist dus dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot terugvordering van het onverschuldigd bedrag van 5 maart 2008 gefundeerd is.

5.9 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 29 juni 2010** (Handvest van de sociaal verzekerde (HVS) – Artikelen 3 en 7 – Informatieplicht – Kennisgeving aan de persoon aan wie een voorlopig bewindvoerder toegewezen is – Fout)

Onuitgegeven

De ouders van het kind K leven gescheiden sinds 8 juni 2006. K. woont sindsdien bij zijn vader. Op 10 oktober 2006 vroeg de vader om de kinderbijslag aan hem te betalen. De RKW gaat op die vraag in en stuurt een kennisgeving van die beslissing naar mevrouw G.C. op 17 november 2006.. De RKW betaalt de kinderbijslag aan de vader van oktober 2006 tot 1 juli 2007.

De voorlopig bewindvoerder van mevrouw G.C. verwijt de RKW de beslissing van 17 november 2006 meegedeeld te hebben aan de persoon die hij beschermt in plaats van aan hem. Hij verwijt de RKW ook de vader geïnformeerd te hebben over de mogelijkheid om op grond van artikel 69, § 3 KBW de kinderbijslag zelf te ontvangen in plaats van de bijslagtrekkende. Hij beweert dat de vader het kind niet opvoedt. Ten slotte meent hij dat de RKW op grond van de artikelen 3 en 7 van het HSV verplicht was mevrouw G.C. uitsluitend via hem op de hoogte te brengen van zijn beslissing. De voorlopig bewindvoerder stelt dat al die fouten aan mevrouw schade berokkend hebben ten belope van de verloren kinderbijslag en vraagt de veroordeling van de RKW.

De RKW meent van zijn kant artikel 69, § 3 KBW correct toegepast te hebben. Bovendien meent hij niet wettelijk verplicht te zijn om mevrouw G.C. te informeren. Volgens hem is artikel 3 HVS maar van toepassing ten opzichte van personen die een schriftelijke aanvraag doen, wat bij mevrouw G.C. niet het geval was. De RKW meent dat ook art. 7 HVS niet van toepassing was omdat de beslissing een gevolg is van de vraag van de vader van het kind en dus niet mevrouw G.C. betreft. De RKW meent dat de voorlopig bewindvoerder dus ten onrechte schadevergoeding vraagt.

De rechtbank meent dat de RKW artikel 69, § 3 KBW correct toegepast heeft omdat het kind K. inderdaad ingeschreven was bij zijn vader en dat de kinderbijslag dus terecht aan hem betaald is.

Wat het HVS betreft, meent de rechtbank, steunend op het arrest van het Hof van Cassatie van 23 november 2009, dat, in tegenstelling tot het standpunt van de RKW, de plicht om uit eigen beweging aanvullende informatie te geven niet alleen geldt ten opzichte van personen die vooraf schriftelijk informatie gevraagd hebben.

De rechtbank wijst erop dat artikel 7 HVS de instellingen van de sociale zekerheid ertoe verplicht aan de belanghebbenden uiterlijk op het tijdstip van de uitvoering alle gemotiveerde individuele beslissingen die hen aanbelangen, mee te delen. Ze wijst er bovendien op dat voor personen met een voorlopig bewindvoerder artikel 488 bis-K van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat betekeningen en kennisgevingen gedaan moeten worden aan die bewindvoerder, en dat kennisgeving aan de beschermde persoon zelf, gelijkstaat met geen kennisgeving.

De rechtbank stelt vast dat het HVS niet voorziet in een specifieke sanctie voor inbreuken op de informatieplicht zodat het gemeen recht inzake verantwoordelijkheid hier toegepast moet worden. De rechtbank meent dat in dit geval de voorlopig bewindvoerder, als hij op de hoogte was geweest van de situatie, de nodige stappen had ondernomen om de uitkeringen te verkrijgen. De rechtbank veroordeelt de

RKW er dus toe aan de voorlopig bewindvoerder, qualitate qua, de kinderbijslag te betalen die mevrouw G.C. had moeten krijgen vanaf oktober 2006.

De RKW meent dat dit vonnis de door mevrouw G.C. geleden schade te ruim inschat en heeft beroep aangetekend.

5.10 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 21 september 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde – Artikelen 3, 4, 9 en 10 – Tekortkomingen van het fonds – Schadevergoeding)

[Onuitgegeven](#)

Op 2 november 1998 vroeg mevrouw N.B. verhoogde wezenbijslag aan voor haar zoon naar aanleiding van het overlijden van de vader van het kind op 12 september 1998. Hoewel verschillende herinneringen in de loop van 2006 aan het fonds gericht werden, behandelde het de aanvraag pas toen de zaak aanhangig gemaakt werd bij het gerecht. Het fonds betaalde toen uit eigen beweging de achterstallige verhoogde kinderbijslag vanaf januari 2001 evenals de verwijlintersten. Het weigerde echter de maandbedragen te betalen voor de periode van 12 september 1998 tot 31 december 2000 die zouden verjaard zijn.

De sociaal verzekerde geeft toe dat de bedragen met betrekking tot een periode vóór 1 januari 2001 verjaard zijn op basis van artikel 120 KBW, maar meent dat het fonds een fout beging door de verplichtingen bepaald door de artikelen 3, 4, 9 en 10 van het Handvest van de sociaal verzekerde niet na te komen. De sociaal verzekerde is van oordeel dat deze tekortkomingen haar schade berokkend hebben ten belope van de verhoogde kinderbijslag waarop ze aanspraak had kunnen maken voor de vermelde periode.

De rechtbank herinnert eraan dat de verjaringstermijn tot 1 januari 2003 drie jaar bedroeg, dat die door de inwerkingtreding van de programmawet (1) van 24 december 2002 op vijf jaar gebracht is en dat deze nieuwe termijn van toepassing is op de lopende verjaringen.

De rechtbank merkt op dat hoewel de sociaal verzekerde haar aanvankelijke aanvraag indiende op 2 november 1998, zij geen stappen meer ondernam bij het fonds vóór maart 2006 en nooit reageerde op de informatie die haar werd gestuurd in april 2001 en september 2004, formulieren waarop de geldende verjaringstermijn vermeld was.

De rechtbank oordeelt dan ook dat er gezien de omstandigheden geen oorzakelijk verband is tussen de eventuele tekortkomingen van het fonds en de schade die wordt ingeroepen door de sociaal verzekerde, en verwerpt haar vraag.

5.11 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 21 september 2010 (Handvest van de sociaal verzekerde - Artikel 17, tweede lid - Fout van het fonds - Niet terugvorderen van onverschuldigde bedragen)

[Onuitgegeven](#)

Vanaf 15 september 2008 volgde het kind L. een opleiding tot bedrijfsleider van de “Classes Moyennes et les PME”. Het voor het fonds ingevulde formulier P9bis vermeldt dat deze opleiding 38 uur niet verplichte stage per week omvatte, bezoldigd aan iets minder dan 400 EUR per maand. Aanvankelijk stelde het fonds deze uren stage gelijk aan lessen, en oordeelde het dus dat de voorwaarde van 17 uur les, zoals bepaald door het koninklijk besluit van 10 augustus 2005, vervuld was. Vervolgens herzag het fonds zijn mening na van de school vernomen te hebben dat de lessen van deze opleiding maar acht uur per week telden. Het fonds besliste toen de voor de periode van 1 oktober 2008 tot 31 juli 2009 ten onrechte ontvangen bedragen terug te vorderen.

De heer en mevrouw V. betwistten de beslissing van het fonds, in de mening verkerend dat ze het fonds altijd correct hadden ingelicht, en ze voerden aan dat de werkgeversuitkering tot 2 augustus 2009 niet hoger lag dan 480,47 EUR en dat de terugvordering dan ook niet gewettigd was. In zijn brief aan het auditoraat erkende het fonds de 38 uur niet verplichte stage ten onrechte te hebben gelijkgesteld met lessen, maar oordeelde het dat de heer en mevrouw V., op basis van de op de P9bis vermelde toekenningsvoorwaarden, wisten of hadden moeten weten dat hun kind niet voldeed aan de voorwaarden om kinderbijslag te ontvangen.

De rechtbank ging in op de vraag van de heer en mevrouw V., oordelend dat de redenering van het fonds niet kon gevolgd worden, rekening houdend met de complexiteit van de reglementering, met de relatieve dubbelzinnigheid van het formulier P9bis dat het recht van de stagiair enkel lijkt te doen afhangen van de voorwaarde van een bezoldiging die de aangegeven grens niet overschrijdt, en met de herhaalde verklaringen van de vragers over de modaliteiten van de opleiding gevolgd door hun dochter.

5.12 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 13 oktober 2010 (Recht op gewaarborgde gezinsbijslag – rechthebbende van vreemde nationaliteit – een Belgisch kind en de andere met vreemde nationaliteit – voorwaarde van duur van verblijf in België – voldoende band met België van de rechthebbende)

Onuitgegeven

De betrokkene betwistte een beslissing van de RKW van 2 augustus 2008 tot weigering van de gewaarborgde gezinsbijslag

- voor het kind met Belgische nationaliteit wegens een voorrangrecht bij een kinderbijslagfonds uit hoofde van een andere persoon;
- voor de drie kinderen met Congolese nationaliteit omdat de eiseres pas effectief en ononderbroken in België verblijft vanaf 19 augustus 2005 en ze dus op het moment van haar aanvraag van 22 mei 2008 niet ten minste vijf jaar in België verbleef.

In juni 2004 verkreeg de eiseres een tijdelijke verblijfsvergunning van een jaar in België naar aanleiding van haar aanvraag van 2003 op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980, verlengd tot 18 augustus 2006. Haar verblijfsvergunning liep pas vanaf 31 maart 2008, datum waarop ze een identiteitskaart voor vreemdelingen ontving.

Op 22 mei 2008 vroeg ze gewaarborgde gezinsbijslag aan, geweigerd met een beslissing van 2 augustus 2008.

Op 15 juni 2009 werd een aanvraag om afwijking geweigerd door de minister van Sociale Zaken omdat de eiseres niet aantoonde in België te verblijven in mei 2004, vier jaar vóór haar aanvraag.

Op 14 juli 2009 deelde de RKW de betrokkene mee dat haar vanaf 1 augustus 2009 gewaarborgde gezinsbijslag zou worden toegekend.

De betwiste periode loopt van 1 juli 2007 tot 31 juli 2009 voor het kind met Belgische nationaliteit en van 1 mei 2007 tot 31 juli 2009 voor de drie andere kinderen.

Artikel 34 van de wet van 30 december 2009 houdende diverse bepalingen (Belgisch Staatsblad van 31 december 2009), met terugwerking van kracht op 1 maart 2009, vulde de lijst aan met personen vrijgesteld van de verblijfsvoorwaarde en breidde die uit tot “de persoon die gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt ten behoeve van een kind:

- a) dat onderdaan is van een Staat die onder de toepassing valt van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale verzekeringsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, of indien dit niet het geval is, dat onderdaan is van een Staat die het Europees Sociaal Handvest of het (Herziene) Europees Sociaal Handvest heeft geratificeerd;
- b) dat staatloze is of vluchteling in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

De wetgever hief dus de voorwaarde van vijf jaar voorafgaand verblijf in België op wanneer het kind Belg is of gelijkgesteld met een Belgisch kind op basis van de geldende internationale normen.

Deze wetswijziging vindt zijn oorsprong in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 62/2009 van 25 maart 2009.

Het Hof sprak zich toen als volgt uit: “Artikel 1, zesde lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het van toepassing is op de buitenlandse aanvrager van gewaarborgde gezinsbijslag die toegelaten of gemachtigd is om in België te verblijven of er zich te vestigen en die de in het zevende lid van dat artikel bedoelde vrijstellingen niet kan genieten, terwijl het kind dat hij ten laste heeft *Belg* is en werkelijk in België *verblijft*.”

Aangezien de betrokkene pas vanaf maart 2008 gemachtigd was in België te verblijven heeft ze geen recht op gewaarborgde gezinsbijslag vóór 1 maart 2008.

De rechtbank meent dat de kinderbijslag moet toegekend worden vanaf 1 maart 2008 voor het in België verblijvende kind met de Belgische nationaliteit aangezien de voorwaarde van vijf jaar verblijf voor de rechthebbende niet van toepassing is omdat het kind de Belgische nationaliteit heeft, en volgt daarmee het advies van het Grondwettelijk Hof. Volgens dit Hof zou de bijkomende vereiste van een verblijf van ten minste vijf jaar van de rechthebbende voor een dergelijk kind niet in verhouding zijn tot het streven naar het uitbreiden van de residuaire regeling, weliswaar met de vereiste van een voldoende band met de Belgische Staat.

De rechtbank is van oordeel dat de aanwezigheid in het gezin van andere kinderen van vreemde nationaliteit de intensiteit van de vastgestelde band van de rechthebbende met België niet verzwakt. De vaststelling van een voldoende band met België bij de rechthebbende moet dus leiden tot het recht op

kinderbijslag niet alleen voor het Belgisch kind, maar ook voor de andere kinderen die de rechthebbende ten laste heeft.

De rechtbank veroordeelt de RKW er dan ook toe aan de eiseres vanaf 1 maart 2008 gewaarborgde gezinsbijslag te betalen voor haar vier kinderen, evenals van de wettelijke interesten berekend vanaf 10 november 2008, datum van het verzoekschrift.

De RKW tekende beroep aan tegen deze beslissing.

5.13 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 26 november 2010** (Artikel 69 KBW – Aanduiding bijslagtrekkende niet retroactief – Belang van het kind – Akkoord van de moeder)

[Onuitgegeven](#)

De heer P.D.B. en mevrouw K.H. zijn gescheiden. In de EOT-akte wordt bepaald dat de kinderbijslag voor hun twee kinderen aan de vader wordt toegekend. Hoewel de kinderbijslag in het kader van deze sommendelegatie aan de vader wordt betaald, blijft de moeder evenwel bijslagtrekkende.

Binnen een nieuwe relatie krijgt de vader een derde kind. Teneinde het voordeel van de rangregeling (artikel 42 KBW) te genieten, vraagt de vader, eisende partij in het geding, om retroactief als bijslagtrekkende te worden aangeduid voor zijn drie kinderen in eerste, tweede en derde rang.

De moeder van zijn twee oudste kinderen is niet opgeroepen in het geding. Deze heeft evenwel verklaard het recht op kinderbijslag af te staan aan de vader in het belang van hun twee kinderen.

Gelet op het voormelde akkoord van de moeder, enerzijds en de voordeligere rangregeling, anderzijds, die ook in het belang is van de kinderen, wijst de rechtbank de vader dan ook als bijslagtrekkende aan voor de drie kinderen.

In toepassing van artikel 69, vijfde lid, KBW krijgt eisende partij de hoedanigheid van bijslagtrekkende slechts vanaf de eerste dag van de maand na de maand waarin de beslissing van de rechtbank is betekend aan de bevoegde kinderbijslaginstelling, met name K.39.

5.14 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 22 december 2010** (Artikel 60, §1, KBW – Samenloop met uitkeringen van dezelfde aard bij toepassing van buitenlandse wets- of reglementsbepalingen – KOT (kinderopvangtoeslag))

[Onuitgegeven](#)

Eiseres in het geding, mevrouw W.V.E., van Nederlandse nationaliteit, was (samen met haar echtgenoot, de heer J.Z.) in de periode van 1 januari 2005 tot en met 31 december 2006 in België werkzaam en genoot in die zin van aanvullende Belgische kinderbijslag voor haar twee kinderen.

In de voornoemde periode genoot mevr. W.V.E., naast de gewone kinderbijslag, tevens van een kinderopvangtoeslag (KOT) van de Nederlandse overheid.

Artikel 60, §1, KBW stelt dat, in geval van samenloop met uitkeringen van dezelfde aard bij toepassing van buitenlandse wets- of reglementsbepalingen, de gezinsbijslag die verschuldigd is op grond van de Kinderbijslagwet *complementair* van aard is, zelfs indien de toekenning van deze (buitenlandse) uitkeringen op grond van voormelde bepalingen of regelen als aanvullend wordt aangemerkt met betrekking tot de gezinsbijslag verleend bij toepassing van de Kinderbijslagwet.

Aangezien de Nederlandse gezinsbijslagen voor de betreffende periode steeds hoger waren dan de gezinsbijslagen waarop eisende partij in België gerechtigd was, concludeert K.35 dat mevr. W.V.E. voor deze periode dan ook niet gerechtigd was op (aanvullende) Belgische kinderbijslag voor haar twee kinderen. In toepassing van artikel 60, §1, KBW vordert K.35 bij beslissing d.d. 22 september 2009 de aanvullende kinderbijslag voor de betwiste periode ten bedrage van 2.396,56 EUR terug.

Eiseres is het met deze terugvordering niet eens en verzoekt de rechtbank de beslissing van het fonds teniet te doen.

De kinderopvangtoeslag (KOT) betreft een tegemoetkoming in de kosten die ouders maken voor het onderbrengen van hun kinderen in crèches, bij voor- en naschoolse opvang en bij gastouders. De kinderopvangtoeslag (KOT), die inkomensgerelateerd is, wordt maximaal toegekend tot de leeftijd van 12 jaar aan elk kind dat recht opent op kinderbijslag. De kinderopvangtoeslag kan volgens de arbeidsrechtbank niet los gezien worden van de Nederlandse kinderbijslag en is in die zin te beschouwen als "een uitkering van dezelfde aard" als de gezinsbijslag die verschuldigd is op grond van de Belgische Kinderbijslagwet, temeer de Belgische kinderbijslag eveneens tot doel heeft om bij te dragen in het onderhoud én de opvang van de kinderen (bvb. in crèches).

Hieruit volgt volgens de arbeidsrechtbank dat de Belgische kinderbijslag complementair van aard is, zodat rekening moet worden gehouden met de door de Nederlandse overheid betaalde kinderbijslag en bijkomende kinderopvangtoeslag (KOT).

Uit het dossier blijkt echter dat de Nederlandse gezinsbijslagen voor de betreffende periode steeds hoger waren dan de gezinsbijslagen waarop eisende partij in België gerechtigd was. Hieruit concludeert de rechtbank dat mevr. W.V.E. voor deze periode dan ook niet gerechtigd was op (aanvullende) Belgische kinderbijslag voor haar twee kinderen.

De rechtbank is tevens van oordeel dat eiseres zich in deze ten onrechte beroept op artikel 17, tweede lid, van het Handvest van de sociaal verzekerde (HSV). De kwestieuze beslissing van K.35 tot terugvordering van de ten onrechte ontvangen kinderbijslag, is niet behept met een vergissing, doch wel het gevolg van inlichtingen en cijfergegevens die in 2007 en 2009 werden verkregen en waaruit is komen vast te staan dat eiseres specifieke bedragen aan kinderopvangtoeslag (KOT) van de Nederlandse overheid, bovenop de Nederlandse kinderbijslag heeft ontvangen. Op basis van deze bijkomende informatie drong zich een herberekening van de (aanvullende) Belgische kinderbijslag op, met een correcte terugvordering van 2.396,56 EUR teveel betaalde Belgische kinderbijslag tot gevolg.

Op grond van de voormelde overwegingen wijst de rechtbank de vordering van eiseres af als zijnde ongegrond en bevestigt de beslissing van K.35 tot terugvordering.

5.15 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Leuven van 1 februari 2011** (Artikel 56bis, §2, KBW – Verlies recht verhoogde wezenbijslag – Nieuw huwelijk)

Onuitgegeven

In de voorliggende zaak was mevrouw S.K., eiseres in het geding, gehuwd met de heer B.G. Uit hun huwelijk wordt een dochter geboren. Op 14 oktober 1999 gaan ze uit elkaar.

De heer B.G., vader van het kind, overlijdt op 27 december 2007 zodat er verhoogde wezenbijslag werd uitgekeerd vanaf 1 januari 2008.

Nadien blijkt echter dat eiseres reeds op 28 december 2006 hertrouwd was met de heer J.B., dewelke wegens allerhande omstandigheden (ondermeer strafrechtelijke veroordeling) slechts vanaf 17 maart 2009 officieel bij eiseres werd ingeschreven.

Overeenkomstig artikel 56bis, § 2, eerste lid, KBW gaat het recht op verhoogde kinderbijslag verloren wanneer de overlevende ouder opnieuw huwt of een feitelijk gezin vormt. Conform deze bepaling vordert K.35 de verhoogde wezenbijslag terug voor de periode vanaf 1 januari 2008 tot 31 maart 2009.

Eiseres is het hier niet mee eens en wenst voor recht te horen zeggen dat de verhoogde wezenbijslag voor de kwestieuze periode als verworven beschouwd dient te worden. Conform artikel 56bis, § 2, derde lid, KBW kan het recht op verhoogde wezenbijslag opnieuw worden ingeroepen wanneer de overlevende ouder niet meer samenwoont met de echtgenoot waarmee hij/zij een huwelijk was aangegaan of met de persoon met wie een feitelijk gezin werd gevormd. Eiseres stelt dat haar situatie hiermee moet worden gelijkgesteld, nl. de hypothese dat zij als overlevende ouder een nieuw huwelijk aanging maar (nog) niet samenwoonde met deze nieuwe echtgenoot.

De rechtbank stelt echter vast dat deze gelijkstelling niet kan of mag worden afgeleid uit de tekst van artikel 56bis, § 2, KBW. Wanneer iemand opteert voor een huwelijk zonder dat er samenwoont is of kon zijn op dat ogenblik (doch deze slechts later kan plaatsvinden), dan vervalt wettelijk de voorwaarde voor verhoogde wezenbijslag.

Om voormelde redenen verklaart de rechtbank de vordering van eiseres dan ook ongegrond.

Mevrouw S.K. heeft tegen het voormelde vonnis hoger beroep ingesteld.

5.16 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 23 februari 2011** (Artikel 9, § 2, van het Koninklijk Besluit van 10 augustus 2005 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder kinderbijslag wordt verleend ten behoeve van het kind dat onderwijs volgt of een vorming doorloopt – laattijdige inschrijving- overmacht)

Onuitgegeven

In casu besliste de Rijksdienst de kinderbijslag terug te vorderen van betrokkene om reden dat de voorwaarden van artikel 62, § 3 Kinderbijslagwet niet zouden zijn vervuld, vermits 'M.S. niet uiterlijk op 30 november 2005 was ingeschreven voor 27 studiepunten aan de Universiteit van Gent'.

Eiseres vroeg de rechtbank deze beslissing te vernietigen.

Artikel 62, § 3 van de Kinderbijslag stelt dat, onverminderd de bepalingen van § 1, kinderbijslag wordt verleend tot 25 jaar, onder de door de Koning te bepalen voorwaarden, ten behoeve van het kind dat onderwijs volgt.

Conform artikel 9, §2 van het KB van 10 augustus 2005, is er recht op kinderbijslag voor het volledige academiejaar indien een totaal van minstens 27 studiepunten is bereikt als gevolg van een inschrijving die ten laatste op 30 november van het betrokken academiejaar gebeurde.

De rechtbank is van oordeel dat onder ‘inschrijving’ als bedoeld in artikel 9, §2 van het voormeld KB niet alleen een ‘administratieve registratie’, doch ook een **‘uitdrukkelijke wilsuiting tot inschrijving (op de studentenrol) door een kind dat onderwijs volgt’** dient te worden begrepen. Artikel 9, § 2 kan immers niet in die zin (wetsconform) worden begrepen dat het recht op kinderbijslag vervalt voor een kind dat voor 30 november van een academiejaar zijn wil tot inschrijving op de studentenrol (van een bepaalde onderwijsinstelling) manifest te kennen geeft, en ook daadwerkelijk onderwijs geniet (de lessen volgt) in deze instelling voor 30 november, doch waarbij alleen de administratieve registratie (nl. de feitelijke inschrijving) onmogelijk was voor deze datum.

In casu diende betrokkene reeds op 17 oktober 2005 een aanvraag in tot het volgen van een geïndividualiseerd traject; dit dient volgens de rechtbank als een ‘uitdrukkelijke wilsuiting tot inschrijving (op de studentenrol van de Universiteit Gent)’ te worden beschouwd, zodat naar oordeel van de rechtbank is voldaan aan de voorwaarden van artikel 62 Kinderbijslagwet en artikel 9, § 2 van het uitvoerend KB van 10 augustus 2005 om gerechtigd te zijn op kinderbijslag voor betrokkene m.b.t. de periode van 10 oktober 2005 tot 31 december 2005, temeer niet betwist wordt dat betrokkene ook effectief onderwijs volgde in de 1ste licentie biomedische wetenschappen in de periode voor 30 november 2005.

Daarenboven kon de studente zich pas na het akkoord van de faculteitsraad (met het voorstel van geïndividualiseerd traject d.d. 21 november 2005) ‘inschrijven’ op de studentenrol voor het academiejaar 2005-2006. Bijgevolg is haar **laattijdige inschrijving** (=administratieve registratie) uitsluitend een geval van **overmacht, d.w.z. het gevolg van omstandigheden onafhankelijk van haar wil**, zodat de datum van 30 november aan betrokkene a fortiori niet kan worden tegengeworpen.

Al het voorgaande doet de rechtbank besluiten dat eisende partij m.b.t. de betreffende periode gerechtigd is op kinderbijslag voor M.S.

De **beslissing van de Rijksdienst** waarbij de kinderbijslag werd teruggevorderd, wordt dan ook **vernietigd** door de rechtbank.

5.17 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 2 mei 2011 (Artikel 62, §3, KBW – Deeltijds onderwijs – Artikel 3 Handvest van de Sociaal verzekerde – Informatieplicht van kinderbijslaginstelling)

[onuitgegeven](#)

De ouders van S.W. zijn uit de echt gescheiden en tot maart 2009 betaalde het kinderbijslagfonds de kinderbijslag uit aan de moeder. Vanaf die datum betaalde het kinderbijslagfonds de kinderbijslag aan de vader op wiens adres S.W. was ingeschreven.

S.W. is geboren op 29 december 1990 en gaf onvoorwaardelijk recht op kinderbijslag tot 31 augustus van het kalenderjaar waarin hij 18 jaar werd, zijnde 31 augustus 2008. Na die datum kon slechts kinderbijslag worden toegekend mits voldaan werd aan welbepaalde voorwaarden inzake studenten en werkzoekenden (artikel 62 KBW).

Overeenkomstig artikel 62, §3, KBW had S.W. recht op kinderbijslag als niet leerplichtig kind dat deeltijds lessen volgde. Over de betrokken perioden (zijnde 4 en 5/2009 en 7/2009 – 12/2009) was zijn loon echter hoger dan het gestelde grensbedrag¹. Op grond hiervan vordert K.32 het teveel dat aan kinderbijslag werd betaald voor de voormelde perioden van de vader terug.

De vader, eiser in het geding, tekent beroep aan tegen de beslissing van K.32 d.d. 17 maart 2010 tot terugvordering, evenals tegen de beslissing d.d. 13 april 2010 tot weigering van de kwijtschelding van het teruggevorderde bedrag.

De arbeidsrechtbank te Brussel stelt in deze vast dat K.32 enkel aan de moeder van S.W. de formulieren had gestuurd waarin de gegevens over het onderwijs en het inkomen moesten worden vermeld en waarin de toepasselijke regels worden uiteengezet. De moeder heeft ten onrechte niet meegedeeld dat het inkomen van de zoon het grensbedrag overschreed. Vast staat dat K.32 geen enkele informatie aan de vader had verstrekt en hem zonder meer kinderbijslag heeft betaald. Aangezien de eiser wettelijk gescheiden was van de moeder, was er volgens de rechtbank geen enkele reden om aan te nemen dat hij op de hoogte was van de formulieren die aan de echtgenote waren verzonden (artikel 3 HSV).

Volgens de rechtbank beging het kinderbijslagfonds een fout door kinderbijslag aan de vader te betalen zonder bij hem te informeren of de voorwaarden daartoe vervuld waren. De kinderbijslag werd aan hem betaald zonder dat hem enige informatie over de inkomsten werd gevraagd. In die omstandigheden kan niet gesteld worden dat eiser behoorde te weten dat hij geen recht had op de kwestieuze kinderbijslag.

De beslissing van K.32 volgens welke de vader geen recht had op de betreffende kinderbijslag kon volgens de arbeidsrechtbank niet met terugwerkende kracht worden genomen. Bijgevolg kan ook de kinderbijslag die betaald werd niet worden teruggevorderd (artikel 17 HSV).

5.18 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Turnhout van 17 juni 2011 (Artikel 60, §1, KBW – Samenloop met uitkeringen van dezelfde aard bij toepassing van buitenlandse wets- of reglementsbevestigingen – KOT (kinderopvangtoeslag))

[Onuitgegeven](#)

Mevr. G.B., eisende partij in het geding, woont samen met de heer J.B. met wie ze twee kinderen heeft. Het gezin woont in Nederland, doch de vader was tot eind 2006 tewerkgesteld in België. Ingevolge de Europese regelgeving was de moeder gedurende de tewerkstelling van de vader in België principieel

¹ Het inkomensplafond voor het kind bedraagt 499,86 EUR per maand (Schaal tegen de spilindex 114,97 van kracht op 1 mei 2011).

gerechtigd op de aanvulling bij de Nederlandse kinderbijslag tot het Belgisch bedrag en dit ten laste van België.

Jaarlijks werd dan ook aan Nederland een verzoek om inlichtingen gezonden omtrent het recht op kinderbijslag aldaar. In uitvoering van het verzoek voor het jaar 2006 deelde de Sociale Verzekeringsbank, Bureau voor Belgische zaken aan de Rijksdienst bij schrijven van 10 januari 2007 de maandelijkse bedragen aan kinderbijslag mee. In dat schrijven werd ook melding gemaakt van het feit dat betrokkene mogelijks de zogenaamde kinderopvangtoeslag (KOT) had ontvangen. Of en voor welk bedrag deze toeslag werd ontvangen, diende nog te worden onderzocht.

In afwachting van de resultaten van dat onderzoek zette K.43 de betaling van de kinderbijslag voor de beide kinderen stop (schrijven d.d. 13 juni 2007).

Bij schrijven van 17 september 2009 wordt K.43 door de Rijksdienst in kennis gesteld van de door de eisende partij ontvangen Nederlandse kinderbijslagen en kinderopvangtoeslag voor het jaar 2006. Er wordt K.43 opgedragen het dossier van betrokkene in functie hiervan te herzien. Bovendien wordt gemeld dat de informatie voor de herziening van het dossier voor het jaar 2005 later zal worden meegedeeld. Bij schrijven van 17 november 2009 volgde de informatie in verband met het jaar 2005.

Ingevolge deze regularisatie vordert K.43 de betaalde kinderbijslag voor de periode van januari 2005 tot en met juni 2006 ten bedrage van 1.798,69 EUR terug (schrijven van 23 september 2009). Tegen deze beslissing tekende eisende partij beroep aan. Ze betwist het recht op terugvordering van de desbetreffende kinderbijslag op grond van artikel 17 HSV.

De rechtbank wijst er op dat het pas na een aanbeveling van de Europese Commissie in 2006 is dat Nederland de KOT als gezinsbijslag in rekening bracht en zulks met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2005.

De verwijzing naar artikel 17 HSV kan volgens de rechtbank niet aanvaard worden. De beslissing van K.43 is immers niet aangetast door een juridische of materiële vergissing. K.43 heeft enkel gevolg gegeven aan een beslissing van een buitenlandse instelling waardoor haar niet kan worden verweten een fout begaan te hebben. Er wordt trouwens geen fout aangetoond die door K.43 zou begaan zijn. Bij gebrek aan een vergissing of fout van het fonds kan voormeld artikel dan ook niet toegepast worden.

Op grond hiervan verklaart de rechtbank de hoofdvordering ontvankelijk, maar ongegrond en veroordeelt eisende partij tot terugbetaling van het kwestieuze bedrag.

5.19 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 17 oktober 2011 (Artikel 51 KBW – Artikel 60 KBW – Vader is rechthebbende – Verandering van naam van de kinderen heeft geen invloed op de afstamming)

Onuitgegeven

De heer D.M. en mevr. V.A. zijn sedert 24 mei 2002 uit de echt gescheiden. K.2 betaalde in het verleden op basis van de prestaties van de vader, als werknemer onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid, kinderbijslag ten behoeve van hun twee kinderen, beiden geboren in Nederland. Deze uitkering kwam in aanvulling op de Nederlandse kinderbijslag uitbetaald op basis van de werknemersprestaties van de moeder van de beide kinderen, die samen met haar in Nederland wonen.

Want gelet op de samenloop van de gezinsbijslag verschuldigd op grond van de Belgische kinderbijslagwet met uitkeringen van dezelfde aard op grond van een buitenlandse regeling, was er overeenkomstig artikel 60 KBW en de betreffende bepalingen van de Europese verordening 1408/71 (opgevolgd door de Europese Verordening nr. 883/2004), in voorkomend geval recht op het verschil ten laste van K.2.

De moeder, eiseres in het geding, stuurde op 14 februari 2009 de geslachtsnaamwijziging van haar kinderen door. Volgens K.2, zich hierbij steunend op een advies van de Rijksdienst terzake, had deze naamwijziging tot gevolg dat de heer D.M. vanaf dat moment niet meer als wettige vader kon gezien worden. Aangezien er volgens het fonds slechts recht op kinderbijslag was tot en met 28 februari 2009, was de kinderbijslag voor de periode van maart tot en met december 2009 ten onrechte uitgekeerd.

Bij beslissing van 24 maart 2010 vordert K.2, verweerder in het geding, de kinderbijslag voor de kwestieuze periode dan ook terug en dit ten bedrage van 1.342,24 EUR.

Tegen voormelde beslissing tekende de moeder hoger beroep aan.

Volgens de arbeidsrechtbank te Brussel staat de afstamming langs vaderszijde van beide kinderen vast en dit overeenkomstig artikel 315 B.W. en artikel 199, boek 1 van het Nederlands B.W. Niets laat toe te stellen dat deze afstammingsband werd gewijzigd door de geslachtsnaamwijziging van beide kinderen bij beschikking van de Koningin van Nederland van 14 februari 2009 waardoor beide kinderen de naam van de moeder kregen.

Gelet hierop vernietigt de arbeidsrechtbank de beslissing van K.2 en zegt voor recht dat de terugvordering ten belope van 1.342,24 EUR voor de periode van maart tot en met december 2009 onterecht is. Bovendien stelt de rechtbank dat eiseres vanaf 1 januari 2010 verder gerechtigd is op de differentiële uitkering van kinderbijslag ten laste van K.2, mits aan de overige voorwaarden is voldaan.

6 Andere